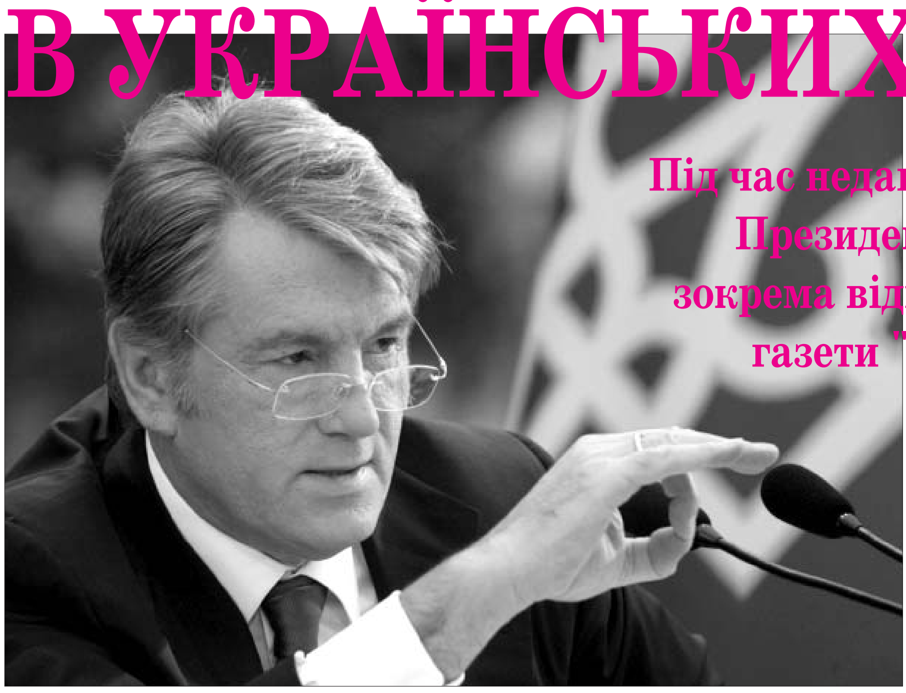
Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 6 жовтня 2009 року № 39 (307)

УКРАЇНСЬКА ДОЛЯ – В УКРАЇНСЬКИХ РУКАХ

Під час недавньої прес-конференції Президент Віктор Ющенко зокрема відповідав на запитання газети "Нація і держава"

30 вересня у ході щомісячної прес-конференції на зеленій галявині Секретаріату Президента Віктор Ющенко дав розлогу відповідь на запитання кореспондента газети "Нація і держава" щодо стосунків з Російською Федерацією та можливості з боку офіційного Києва у майбутньому більш жорсткої реакції на нахабні закиди, озвучені російським президентом Медведєвим на кшталт тих, що прозвучали 11 серпня цього року.

Віктор ЮЩЕНКО:

– Як Президент найбільше, на що я хотів би спиратися, – на свою націю. Щоб нація стала ще свідомішою. Ми говоримо про те, що постає нація, яка 350 останніх років була без своєї державі, нація, яка не до кінця збагнула, що таке бути державницькою нацією. Як реагувати на таку тональність, на таке втручання у внутрішні справи людей, держави, власне кажучи, неповагу до держави, до народу. Ми ж говоримо про виключно суверенні права нації. Це її вибір, її відповідальність, це її спосіб формувати своє майбутнє.

Можливість такого роду випадів зумовлена не тільки чиєюсь політичною культурою, а і єдністю нації, консолідацією нації, порозумінням всередині нації, якій адресоване таке послання.

Ми 350 років жили з "п'ятою колоною". Зараз ця "п'ята колона" є і в політиці. Але в контексті цього епізоду, про який ви говорите, який, на мій погляд, не був етичним, який не відповідав нашій угоді, яку називають – Великий договір про дружбу і співробітництво. Я хотів би, щоб українська нація, окрім такої реакції, ще і прочитала друге послання. Українська доля повинна бути виключно в українських руках. І з кожним днем ми повинні повертатися до утвердження через відновлену націю своєї державності.

Закінчення на 3-й стор.

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТИ ПРОВІДНИКА

17–18 жовтня в Мюнхені (Німеччина) відбудуться заходи з вшанування пам'яти Провідника ОУН Степана Бандери, який 15 жовтня 1959 року загинув від руки московського агента КДБ Богдана Сташинського.

Делегація від Конгресу Українських Націоналістів разом із головою Конгресу Олексієм Івченком відвідають могилу Провідника у Мюнхені та візьмуть участь у заходах з нагоди 50-х роковин з дня загибелі Степана Бандери.

Секретаріат Головного Проводу Конгресу звертається до керівництва регіональних організацій КУН з проханням організувати заходи із вшанування пам'яти вірного сина української нації Степана Бандери.

Прес-служба КУН

ЧИ ХОЧЕМО МИ ЖИТИ В КРАЇНІ БЕЗ ЮЩЕНКА?

Прогнозування в українській політиці – річ невдячна. Непередбачуваність стала однією з характерних ознак політикуму. Однак спроба прогнозу інколи потрібна не для того, щоб змоделювати майбутнє, а для того, щоб змінити сьогодення. Люди розуміють цінність того, що мають, лише втративши його. Потім шкодують, але вже пізно.

Закінчення на 3-й стор.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ГЛОБАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ РЕЛІГІЙНОГО РОЗВИТКУ НА ПОЧАТКУ XXI ст.

Такою була тема зустрічі з Віктором Єленським, доктором філософських наук, найвідомішим українським публіцистом-релігієзнавцем, президентом Української асоціації релігійної свободи, провідним науковим співробітником Інституту філософії НАНУ, що відбулася нещодавно в Українському Католицькому Університеті у Львові.

У виголошеній промові були розставлені акценти на основні проблеми, з якими зіткнулося християнство на межі нового тисячоліття, виділені історичні причини таких змін, їх аналіз і прогноз.

Першою тенденцією, що виділив Віктор Єленський, було зміщення християн на південь, в країни Африки і Південної Америки. В кінцевому результаті це призвело до того, що за один рік Нігерія охрещує більше людей, аніж Франція й Італія разом. Частково це пов'язано з демографічною ситуацією в цих країнах, але ця тенденція проглядається у цілому світі.

Наступною тенденцією Віктор Єленський називає релігійні конфлікти. І як приклад наводить такий факт: з 1989 до 1996 року зі 101 конфлікту, що відбулися у світі, лише 6 – міждержавних. Все решта – внутрішні, більшість яких складають саме релігійні конфлікти. Саме вони приводять до третьої тенденції, що чітко проступає в сучасному світі. Це релігійний тероризм. За словами дослідника в галузі релігійної конфліктології Девіда Рапопорта, вся історія тероризму відбувається певними хвилями, що тривають приблизно 40 років кожна. Першою такою хвилею був анархістський тероризм (1880–1920 рр.), потім антиколоніальний (1920–1960 рр.), після нього лівацький (1960–2000 рр.). а з кінця 70-х рр. XX ст. свій початок бере релігійний тероризм, що проявляє себе у найрізноманітніших ситуаціях. І не слід очікувати на швидке його завершення.

Посилення релігійного плюралізму є ще однією тенденцією сучасного становища. Утворення різних Церков призвело до утворення різних думок на одні і ті самі питання. І все це не веде до єдности християн.

Зменшення кількости католиків у загальній масі християн виступає ще однією тенденцією. Як приклад, наводиться церква П'ятидесятників.

Закінчення на 3-й стор.

4 820102 210017 39

ВИСОКЕ ВИЗНАННЯ

ЗА МУЖНІСТЬ І ЖЕРТОВНІСТЬ

Президент України Віктор Ющенко привітав з 85-річчям голову Всеукраїнського братства ОУН-УПА Михайла Зеленчука

М.ЗЕЛЕНЧУК

Як повідомили в прес-службі голови Івано-Франківської облдержадміністрації, привітання ювіляру вручив голова ОДА Микола Палійчук.

"Ваш життєвий шлях – це яскравий зразок мужності і жертовності у боротьбі за Незалежність України, самовідданого служіння рідному народу та національній ідеї, – йдеться у вітанні Глави держави. – Одинадцять років Ви зі зброєю в руках чинили опір гітлерівським окупантам і тоталітарному комуністичному режиму. На Вашу долю випало майже 17 років концтаборів, багаторічний нагляд радянських спецслужб. Проте випробування тільки зміцнювали Ваш дух і віру в перемогу. Присвятивши своє життя українській справі, Ви і сьогодні в передніх лавах будівельників нашої незалежної держави".

Палійчук також вручив Зеленчуку відзнаку обласної влади – медаль За заслуги перед Прикарпаттям.

Михайло Зеленчук народився 27 вересня 1924 року на Прикарпатті в селі Зелена Надвірнянського району. З 1944 року – учасник визвольної боротьби (член ОУН-УПА). Воїн куреня Бескид (ройний, чотовий, бунчужний). 8 травня 1955 року М.Зеленчука заарештувало НКВД, й засудило до розстрілу, який замінено 25-річним ув'язненням. Відбув у таборах Мордовії 16 років і 7 місяців. У 1990 році організував Всеукраїнське братство ОУН-УПА Карпатського краю.

ВІТАЄМО!

Грамотою Президента України Віктора Ющенка за вагомий особистий внесок у розбудову Української держави та зміцнення її незалежності відзначено роботу голови ХО ОО КУН Богдана ДЯКІВА.

ЛІТОПИС БОРОТЬБИ

Сьогодні в нашому інформаційному просторі активізувались антиукраїнські сили. Особливо це відчутно на телеканалах, де пропонують увазі глядачів фільми, що не сприяють формуванню здорової нації, патріотів України, а пропагують розпусту, насилля тощо.

На щастя, є люди, які чинять опір тим, хто прагне деморалізувати і деукраїнізувати нашу молодь. До таких діячів належить і режисер Олександр Рябокрис – автор відеострічки "Війна Мирослава Симчича", над якою він працював понад 4 роки (з 2004 до лютого 2009) і приклав багато зусиль, щоб вона побачила світ. Оператори стрічки – Максим Маковей, Андрій Турянський, композитор – Ярослав Одрин. У стрічці показані люди, які приймали участь у бойових діях проти окупантів та очевидці тих подій.

КОСМАЦЬКА СТОЛИЦЯ

Петро БУДИЧ

Презентація фільму відбулася 15 вересня 2009 р. у приміщенні Київського "Меморіалу" імені Василя Стуса.

Присутні на прем'єрі дуже схвально відгукнулися про стрічку, що починається чудесними краєвидами Карпат. Далі показано прихід Червоної Армії на Прикарпаття у 1939 році та зустріч її місцевим населенням з жовто-синіми прапорами і церковними хоругвами. Прихід радянської влади на Прикарпаття супроводжувався масовими арештами, репресіями, висилкою селян у Сибір. У стрічці досить детально висвітлені передумови виникнення відділів УПА на Прикарпатті, боротьба їх з німецькими окупантами, перешкоджання повстанцями вивозу української молоді на примусові роботи до Німеччини та недопущення грабування німцями місцевого населення.

Вояки УПА під час бою

Навколо Космача та в самому Космачі сконцентрувалася велика кількість воїнів УПА (чотири курені), і район повністю контролювався повстанцями, які вважали Космач своєю столицею. Там перебував і штаб повстанців. Радянська влада не могла змиритися з таким явищем і кидала великі збройні сили на придушення повстанців. Але зусилля їхні спочатку були марними. Повстанці успішно відбивали їхні атаки. Не допоміг і генерал Дергачов якому була дана команда йти на допомогу карателям. Операцією з недопущення карателів Дергачова до Космача керував Мирослав Симчич (нині проживає у м.Коломиї), який, маючи великий вроджений хист стратега, вдало розташував своїх повстанців і з незначними втратами повністю розгромив частини дивізії карателів НКВД і не дав їм шансу для втечі. В цьому бою загинув кривавий генерал Дергачов.

Карателі НКВД на Прикарпатті показали свою ординську жорстокість щодо місцевого населення. І чим більше московська орда знущалася над автохтонним народом, тим завзятішим ставав опір окупантам. Так, наприклад, упівець Іван Андрусяк зі своїми хлопцями-відчайдухами наводили жах на шешорський, яблунівський та ключівський гарнізони, впродовж місяців був невловимим і зникав безслідно, залишаючи після себе вбитих енкаведистів і спалені приміщення.

Саме присутність на Прикарпатті УПА врятувала місцеве населення від поголовного виселення за межі України.

Згаданий фільм буде демонструватися для відвідувачів Музею совєтської окупації, що діє при Київському "Меморіалі" ім. В.Стуса. Він спростовує вигаданий міф про УПА як прислужників Гітлера. Нацисти вважали українських повстанців дуже небезпечними і всіляко намагалися їх знищити. Не керівники УПА підписували таємні договори про співпрацю, а радянські високопосадовці. Не УПА проводила акти братання та паради з гітлерівцями, а саме радянські військові частини.

На жаль, і сьогодні в самостійній Україні не до всіх донесена правда про вояків УПА та їхню героїчну боротьбу проти окупантів. За волю рідного краю, за соборну українську державу гинули вони, але ще досі не визнані власною державою воюючою стороною у Другій світовій війні. "П'ята колона" Росії продовжує нахабно паплюжити воїнів УПА. Тим більшого значення набувають такі фільми про УПА. Приклад повстанців допомагає долати бездуховність, яку насаджують вороги нашої нації.

Про УПА ще будуть створені прекрасні повнометражні художні фільми, написані романи та наукові дисертації.

ПРОХАННЯ ПІДТРИМАТИ!

9 жовтня – суд над українськими патріотами

У п'ятницю, 9 жовтня о 9 годині, в приміщенні Шевченківського районного суду м.Києва (вул. Смірнова-Ласточкіна, 10-б) відбудеться судове засідання за скаргою адвоката на постанову про порушення кримінальної справи щодо Миколи Коханівського, Андрія Тарасенка, Олександра Задорожного, Івана Срібного та Богдана Франта, які звинувачуються у пошкодженні пам'ятника Леніну на Бесарабці.

Українським патріотам пред'явлено обвинувачення за ч.2ст.296 (Хуліганство) та ч.2 ст. 298 (Незаконне пошкодження пам'ятки Національного значення). Санкція статей передбачає до 5 років позбавлення волі. Адвокатом подано скаргу до суду з вимогою скасування незаконних постанов про порушення кримінальної справи, оскільки мотиви обвинувачених є не хуліганськими, а ідейними, а сам пам'ятник ніколи не був занесений до Державного реєстру Національних пам'яток, а згідно з Постановою КМУ від 03.09.2009 року взагалі позбавлений статусу пам'ятки.

Конгрес Українських Націоналістів звернувся до Генерального прокурора та слідчого Шевченківського РУГУ м. Києва з вимогою негайно припинити кримінальне та адміністративне переслідування учасників патріотичної акції.

За словами голови Київської міської організації КУН Юрія Шепетюка, у діях затриманих немає складу злочину за інкримінованими їм статтям. "Хлопці діяли з ідейних мотивів та з поваги до мільйонів загиблих від дій комуністичного тоталітарного режиму Леніна", – зауважив Шепетюк.

Юрій Шепетюк також наголосив на висновках Інституту Національної пам'яті, де йдеться про те, що політичні репресії та масовий терор були невід'ємною складовою становлення комуністичного режиму.

Просимо підтримати українських патріотів особистою участю та залучити представників преси і громадськості. Представникам громадськості – вхід вільний. Представникам преси (для можливості відеозйомки) за кілька днів потрібно подати заяву на ім'я судді Комушина К.О., зазначивши номер справи: (справа No.4ск-451/09).

Прес-служба КУН

СПІВЧУТТЯ

Конгрес Українських Націоналістів з глибоких сумом повідомляє, що на тридцять третьому році життя передчасно відійшов у вічність вірний син України, член ОУН(р) Петро ВАСКУЛ.

Вихований у патріотичній родині, він щиро і віддано любив рідну землю, жив інтересами та проблемами української нації і Української держави.

Поділяємо біль та горе батька – учасника визвольних змагань, голови Київського Крайового Братства вояків ОУН–УПА Ореста Васкула та матері Людмили Васкул. Висловлюємо співчуття рідним і близьким у зв'язку з непоправною втратою.

Світла пам'ять тобі, друже Петре. Нехай милосердний Господь упокоїть твою душу в обителях праведних.

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

ЧИ ХОЧЕМО МИ ЖИТИ В КРАЇНІ БЕЗ ЮЩЕНКА?

Колись, ще юнаком, я читав спогади одного січовика про те, як українці втратили державність на початку XX століття. "Причини нашої програної" – називалися мемуари. Автор з болем розповідав, як українці, патріоти-державники, через свої фатальні помилки фактично долучилися до втрати державності. Потім були репресії, Голодомор. А лідери українського визвольного руху змушені були імігрувати і в далекому Парижі безсило спостерігати за трагедією власного народу. Когось і там знайшла ворожа куля, хтось помер у злиднях і безнадії, ще і ще із розпачем аналізуючи "причини нашої програної". Пафос тут не зайвий. Ідеться про надто важливі речі.

Чи доречні аналогії з сьогоденням? На моє переконання, історія циклічна, в тому числі й українська історія. Свого часу голова українського уряду Винниченко розпустив українську армію, стверджуючи, що нам нема необхідності озброюватися, адже наші "брати росіяни" теж соціалісти і ніколи не піднімуть зброї проти України. Подивіться на фінансування української армії сьогоднішнім урядом, проаналізуйте справжні причини відставки міністра оборони.

У результаті, коли прийшли червоні війська Муравйова, Україна не мала достатньо сил чинити опір. Чим більшовицька навала відрізнялась від російського вторгнення в Грузію минулого року? Тільки рівнем технічного оснащення.

Пригадайте, як Махно поставив свої полки під червоні стяги, виступивши фактично проти української влади. Як Коновалець повів своїх січовиків проти Скоропадського. Обоє потім шкодували, але було вже пізно.

Пригадаєм давнішу історію, коли козацькі старшини у боротьбі за гетьманську булаву їхали до московських царів за підтримкою.

Хіба не нагадує все це сучасний український політикум? Хіба не є це прикладом до переосмислення сучасних українських реалій?

Питання лише в тому, як ми оцінюємо сьогоднішню ситуацію в Україні. Можна бачити загрозу в економічній кризі, можна бачити загрозу демократії, можна остерігатися пониження соціальних стандартів громадян. Усі ці загрози існують, але вони означають лише певний спектр проблеми, але не комплексну загрозу, яка полягає в можливості втрати Україною свого суверенітету. Повністю або частково. Передовиці західних газет рясніють заголовками про можливість втрати Україною незалежності. Але не українських газет. Навпаки, провідні політики намагаються переконати нас у тому, що тему зовнішньої політики і зовнішньої загрози взагалі треба винести за дужки політичної дискусії, бо це, мовляв, розколює українське суспільство.

Експерти провідних країн стверджують, що сьогодні супроти України політичне керівництво Російської Федерації веде повномасштабну війну: енергетичну, економічну, інформаційну, дипломатичну і, зрештою, політичну. Завдання – тотальний контроль над зовнішньою і внутрішньою політикою нашої держави. За визначенням Горбуліна, сьогодні в Кремлі оголошений повномасштабний похід на Київ. Хто з українських політиків здатний чинити їм опір? Не треба надто мудрувати. Російські керівники самі чітко і однозначно дають відповідь на це питання. І останнє звернення президента Росії Медведєва є цьому яскравим підтвердженням. Ющенко – ворог №1 для Кремля. І вони докладають усіх зусиль, щоб знищити його. Не вдалося фізично – намагаються знищити політично. Величезна пропагандивна машина вже кілька років працює на це. Їхня цільова аудиторія – українські громадяни, незалежно від регіону проживання. Для кожної категорії свій, добре продуманий спецпроект. І їхня пропаганда дає результат. Вдале підкреслення і роздмухування реальних помилок Українського Президента, маніпуляція фактами, залучення на свій бік все більшої і більшої кількості українських політиків досягають мети. Один за одним все більше українців стають свідомими або несвідомими носіями їхніх піар-технологій.

Ключове завдання полягає в тому, щоб переконати навіть прихильників, що Ющенко – непрохідний. І на президентських виборах вивести в другий тур двох однаково лояльних до Кремля кандидатів у президенти. Організувати таку собі потішну гру для українців. Між лояльним до Медведєва Януковичем і лояльною до Путіна Тимошенко. Вибори без вибору. Безпрограшну лотерею для Кремля. Де внутрішньо-політичну шахову партію між Путіним і Медведєвим на тему, хто ж в Росії головніший, розіграють в Україні. Нам же відведена роль пішаків, маріонеток великих гравців.

Що ж буде, якщо їхній план реалізується? Якою буде Україна без Ющенка?

Чи буде кому в Україні тримати удар під час чергової "газової атаки" Кремля? Чи буде кому відстояти українську ГТС?

Чи буде кому полетіти, незважаючи на бомбардування, в столицю непокірної держави, яка стане черговою жертвою "геостратегічної концепції" Кремля, щоб продемонструвати їм підтримку?

Чи буде кому проявити політичну волю для заборони антиукраїнських організацій, фінансованих з Росії, чи вислати дипломатів-шпигунів, які фінансують ці організації?

Чи буде кому відстояти зовнішнє тестування українською мовою?

Чи буде кому говорити про українську історію, будувати боєздатну українську армію, національну безпеку, наполегливо проводити євроатлантичну інтеграцію України?

І цей перелік можна продовжувати. І відповідь на ці запитання доволі передбачувана. Тож давайте себе запитаємо СЬОГОДНІ, а не через рік: чи хочемо ми жити в Україні без Ющенка?

Сьогодні усе залежить від нас. Від активності і стійкості кожного з нас. Не треба жалітися, що не працюють штаби. Нехай кожен з нас стане керівником штабу в своєму будинку чи на своїй вулиці. Не чекайте розпоряджень. 2009 року ми були на Майдані, не чекаючи розпоряджень. Якщо Вам важко переконати сусіда в перевагах "бікамералізму" – не переконуйте. Говоріть з ним про Україну, а не про політику. Тут важливим є вміння відкинути другорядне і думати про головне. В 2004 році ми обрали Ющенка серцем. В 2010 ми оберемо Ющенка і серцем, і розумом. Ми сьогодні повинні зробити все, щоб у 2010 році не опинитися в Україні без Ющенка.

Андрій ПАРУБІЙ,
народний депутат України.
"Український погляд"

Закінчення. Початок на 1-й стор.

УКРАЇНСЬКА ДОЛЯ – В УКРАЇНСЬКИХ РУКАХ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Прочитайте нашого великого земляка Даля, який дає відповідь на те, що таке держава, що таке державницька нація. Це – не населення, це спільнота, у якої є своя мова, своя культура, своя традиція, своя історія, своя етика. Це ті визначення, що дав наш геній, великий українець Даль. А тепер давайте себе запитаємо: скільки нам треба ще зробити, щоб українська мова стала державною мовою у наших університетах, де немає кафедри української мови і літератури? А вимога Президента – зробити тестування, де обов'язковою дисципліною повинна бути українська мова і література – ще 18 місяців тому була однією з перших дискусій на сторінках преси і в блоці новин телебачення. Тепер уже звикли. Звикають усі. Обов'язковий іспит до вищої школи є українська мова і література. Тому що ми українці, не поляки і не білоруси, а українці.

Коли ми говоримо про нашу історію, то чому так гостро сьогодні критикують Україну, що не ту історію вчимо. Нація тоді буде, коли вона матиме власну історію з власними героями і не буде дивитися на свою історію чужими очима. Це не політика проти когось. Ми себе сьогодні запитуємо, що таке українська історія, історія української нації? Це історія боротьби за нашу незалежність. Чи вона була 30 років тому, чи 18 років тому? Чи ми згадуємо своїх шістдесятників, чи ми згадуємо повстанську армію і визвольні рухи, чи ми згадуємо УНР і ті п'ять держав українських, які були загублені у XX столітті. Чи ми згадуємо Скоропадського, чи Мазепу, чи Орлика. Це є наша історія. Невигадана – наша історія. Багато років хотіли, щоб ми цю історію не знали. Тому що вона вчила тому, як повернутися до свого. Підняти своє слово – це бути незалежним. Підняти свою історію – це бути незалежним. Згадати про свою культуру, про наші унікальні традиції. Це не тільки етнічне питання, повірте.

Я дуже шаную українську етнічність. Але я не про це говорю. Подивіться, як ревно румуни охороняють те, що називається румунським. Починаючи з дошкільної освіти у Закарпатті. Та немає села, де б не вирішили питання дошкільної освіти румунською мовою. Та немає школи, де б не викладалася румунська мова чи література. Немає такого, щоб у нас газетки не було. Щоб у нас телебачення не було. І це є, на мій погляд, унікальна європейська політика, коли ми кажемо, що кожна нація, яка до нас прийшла, яка поряд з нами творить Українську державу, має збережену свою національну культуру, традицію і мову.

Але як би дуже хотілося, щоб материнська нація не забула своєї мови і культури.

І тому для мене у цьому зверненні несподіванки не було. Скоріш за все, це відповідь на те, що ми робимо правильну роботу. Що так і треба йти, шановні. Майте на увазі, українська доля в українських руках.

Хочете бути незалежними – дбайте про свою націю, про її відродження у всіх найширших проявах. Шануйте інші нації. Шануйте великий російський народ. Бо я переконаний, що там є мільйони людей, які дбають за Україну; які хочуть бачити Україну вільною, незалежною, рівноправною. Що то прекрасна нація, з якою у нас, переконаний, конфлікту ніколи не буде.

Але не забувайте, що ви незалежні. Не забувайте, що ви вільні. І в цьому сенсі, я думаю, така поведінка найкращою відповіддю була б на такого роду прояви.

ГЛОБАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ РЕЛІГІЙНОГО РОЗВИТКУ НА ПОЧАТКУ XXI ст.

1 січня 1901 р. в невеличкому каліфорнійському містечку їх зібралося лише декількасот осіб, а на теперішній час їхніх віруючих нараховується понад 500 мільйонів осіб.

Наступною важливою тенденцією є деєвропеїзація християнської віри. В Європі запанував глобальний іслам. До 2050 р. кожен п'ятий в Європі буде мусульманином. Християнство іде в Африку, Латинську Америку і Азію.

А прагнення до гендерної рівності привело до того, що жінки стають священнослужителями, не зважаючи на заборону Католицької Церкви. У США 30% студентів богословських навчальних закладів і 10% священнослужителів – жінки.

На завершення Віктор Єленський розповів про деякі факти релігійности в Україні. Так от, за його словами, люди, які більшість часу проводять в релігійному середовищі, значно песимістичніше бачать сучасний релігійний стан в Україні, аніж, наприклад, люди, які бувають в соціологічному середовищі. Ще одним цікавим моментом є те, що ми віримо, що десь існують справжні віруючі, які дотримуються всіх законів, лише не в Україні. І накінець ми просто впевнені, що попередні покоління були більш віруючими, ніж ми. Хоча насправді це все не так. І з тими проблемами, з якими стикаємося ми, свого часу стикалися і наші попередники.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

За матеріалами сайту УКУ

СУСПІЛЬСТВО

Микола БІЛИЙ

ЗЛОДІЯМ І БРЕХУНАМ – НЕ МІСЦЕ У ВЛАДІ

У одному зі своїх недавніх виступів прем'єр Ю.Тимошенко заявила, що у 1991р. нам усім здавалося, що самостійність України – це казковий добробут для усіх її мешканців.

Чому кендюшно-прямокишкові загребущі та брехливі, "...свого роду "спеціалісти" від політики, цілком відірвані від народного ґрунту,.. різні аморальні суспільні покидьки, скупчені в проводі партій" (за ідентифікацією М.Сціборського), вважають нас якимись тупими, нездатними бачити і правдиво розуміти реалії?

Мені, як і багатьом свідомим українцям, які в 1991р. з надривом душі наголошували, що наші стартові можливості в самостійній державності є не лише дуже слабкими, а смертельно загрозливими через глибоке скалічення української нації в імперії зла, через втрату значною мірою національного і державницького інстинктів самозбереження та національної консолідації, через засилля неморальних "особин" – грабіжників і кримінальників-обіцяльників, що пруть до влади заради пограбування національних багатств з егоїстичною метою, боляче слухати дотепер грабіжницько-кланових зверхників з відсутньою совістю (немає покаяння, немає й прощення).

Вони навіть не згадують синів і дочок української нації, які, ціною власного здоров'я і статків, кинулися до праці в суспільстві: зробити хоч щось, на що вистачить уміння, знань, сили, щоб пробудити в людях національну свідомість, історичну пам'ять, національну гідність. Легіони і легіони колишніх воїнів УПА, політв'язнів, каторжан, "дисидентів", раніше притлумлених інтелігентів, студентів, офіцерів, робітників і селян, у яких окупаційна влада не змогла вбити національну ідею, розуміючи, що залишаться бідними, що втратять свій найменший початковий чесний капітал (зарплату, пенсію) для навіть найдрібнішого бізнесу, що цим обмежать можливості старту своїх дітей і внуків у новій економічній системі, пішли під гаслом "Хто, як не Я!" будити народ, приносячи себе у такий спосіб на вівтар служіння Вітчизні.

Влада для абсолютної більшости теперішніх можновладців – це засіб збагачення

А наближені до "труби" (рогу достатку) нафто-газові й іншого запаху злодії, кримінальна шпана (до екс-прем'єра і випиваки екс-президента включно: шкода, що лише один – і в американській тюрмі, а не всі і в шахті ім. О.Засядька) ринулися тотально грабувати націю, а за награбовані багатства купувати собі місця у владі, зароджуючи махрову корупцію чиновництва і зґвалтованої частини населення, тепер, перед виборами, нечестиво заговорили навіть про українську націю (до цього жонглювали химерою "народ України").

Тим, хто, будучи при владі, не визнав Борцями за визволення Вітчизни синів і дочок української нації, які поклали своє життя або здоров'я у боротьбі проти імперських монстрів за самостійну державність української нації, не місце у владі, хоч як би вони розпиналися у своїй черговій брехні та підлесливості перед черговими виборами. Ганьба їм і загальнонаціональний осуд! Коли дозріємо до цього необхідного стану суспільства?!

У владі потрібні віддані сини і дочки України, моральні політики, які будуть жертовно працювати на благо громадян і міцности нашої держави за зарплату й історичну честь, приборкавши кримінальників, встановивши правдивість і справедливість, відокремивши бізнесменів від політиків, точніше – вирвавши з кров'ю політиканство як інструмент грабунку національних багатств із рук шахраїв. Бо тільки з порядною владною системою Україна має майбутнє.

ЗУПИНИТИ
РОСІЙСЬКІ ПРОВОКАЦІЇ В КРИМУ
Заява Української громади Севастополя

Як стало відомо із джерел штабу Чорноморського флоту, штабом Чорноморського флоту Російської Федерації завершена чергова планова рекогносцировка території Кримського півострова для планування і підготовки її захоплення повітряно-морським десантом і морською піхотою ЧФ РФ з залученням частини сил Новоросійської повітряно-десантної дивізії з урахуванням досвіду останньої війни на Кавказі. Рекогносцировка була спланована і проводилася штабом ЧФ РФ на випадок силового вирішення російською стороною проблеми Криму і Севастополя, сценарій якого і відпрацьовується яструбами ЧФ у адміральських погонах. Відповідними фахівцями штабу ЧФ РФ були визначені і нанесені на оперативні карти шляхові сполучення Севастополь – Ялта – Феодосія, Севастополь – Симферополь – Феодосія – Керч, а також обліковані всі придорожні будинки та споруди з бетонними підвалами, які, на думку російських військових експертів, можуть бути використані українською стороною як опорні пункти, визначені безпечні і небезпечні ділянки майбутньої території їхніх операцій. Розвідувальні і наступально-провокаційні заходи, здійснені на території України, свідчать, що заяви різноманітних посадових осіб в Росії стосовно "примусу" України до дружби, як і поява листівок біля штабу ЧФ із зверненням від імені "Координационного совета Русской радикальной оппозиции" до російських військовослужбовців відмовитися від участи в підривних діях проти України, мають під собою реальні підстави. Крім того, стало очевидним, що, зменшуючи загальну чисельність корабельного складу та частин свого флоту в Криму, Російська Федерація збільшує бойову потужність його берегового і авіаційного компоненту, концентруючи їх у Севастополі, чому ВМС України оперативно протиставити зараз нічого не можуть.

Враховуючи, що дані підривні заходи завершені вже після внесення президентом РФ Дмитром Медведевим поправок до закону "Про оборону", результати таких прихованих від українського суспільства військових дій можуть мати серйозні наслідки для подальшої ескалації україно-російських відносин, сіють недовіру між флотами України і Російської Федерації та провокують нестабільність на Кримському півострові.

Українська громада Севастополя нагадує, що п'ять років тому, у вересні 2003 року, на так званому збір-поході ЧФ РФ був розіграний сценарій військових навчань, який потім ліг в основу міждержавного конфлікту навколо острова Тузла в Керченській протоці.

Висловлюючи рішучий протест проти виразно провокаційних і антиукраїнських дій російського флоту на території країни, що дала йому притулок, Українська громада Севастополя звертається до керівництва України з вимогою дати принципову оцінку агресивним і неправомірним діям російських адміралів на українській землі, які не лише суперечать умовам перебування ЧФ РФ на території України, договору між нашими країнами про відмову від розвідки одна проти одної, а дискредитують договір про дружбу і співробітництво між нашими країнами. Вимагаємо вивести з території України полк морської піхоти ЧФ РФ, вжити негайних заходів з унеможливлення подальших подібних дій на півострові.

Враховуючи гіркий досвід суверенної Грузії, Українська громада Севастополя, поки ще не пізно, вимагає від керівництва України відновити розформовану бригаду морської піхоти ВМС ЗС України, збільшити корабельний і авіаційний компоненти ВМС України, завершити ремонт і будівництво підводного човна "Запоріжжя", ракетного крейсера "Україна", ввести їх до бойового складу національного флоту і сформувати у Севастополі надійну оборонну інфраструктуру, яка би унеможливлювала зазіхання будь-якого агресора.

М.МАМЧАК,
голова громади

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЕКОНОМІКА НЕПЕВНИХ ЧАСІВ

Уряд Тимошенко, як і попередній уряд В.Януковича, своїми непрофесійними діями заганяє українську економіку в безвихідь

Юрій ЖУК,
заслужений діяч науки і техніки України, професор,
зав. кафедри товарознавства і експертизи товарів Полтавського університету споживчої кооперації України

Продовження. Початок у минулому числі.

Проти Ющенка в оплачених засобах інформації запускається брехня і наклепи з боку політиків Партії регіонів, КПУ і БЮТ. Для прикладу, для можновладців оцінюють власність землі в гектарах, а у Ющенка, який отримав у спадок 13 га батьківських паїв, пишуть, що має аж 131 тисячу 385 кв. метрів, щоб серед тих, хто забув, що в 1 га 10000 кв. м. Ющенко постав як великий землевласник. Або пишуть про 2 мільйони грн. на рахунку у сім'ї В.Ющенка, не підкреслюючи, що Ющенко не їздить з сім'єю по Канарах на відпочинок, що це заощаджена за декілька років зарплата, яка майже така, як у кожного депутата ВР України чи міністрів, і в 5–10 разів менша, ніж у президентів країн ЄС.

Не збагну, для чого п. Яценюк спровокував питання про неіснуючий в Україні антисемітизм, адже, як пише Е.Ходос – керівник Харківської єврейської общини, у ВР України євреїв більше, ніж в кнесеті Ізраїлю. Отже, в Конституції повинна бути встановлена справедливість – норма представництва депутатів залежно від чисельности нації, що проживає в Україні (як в Ізраїлі). А 25-й телевізійний кадр, що діє на підсвідомість людини, нашіптує: "Та всі вони при владі бандити, злодії і хабарники", "Та що зробив Президент Ющенко?", "Все куплено, – твій голос не має значення!". Подумаймо, якби голос виборця не мав значення, то хіба партії п.Януковича, п.Симоненка, п.Тимошенко витрачали б шалені гроші на вибори і агітацію з транспарантами? Підкинули ще тезу, що "риба гниє з голови", з натяком на Президента.

Народна мудрість завжди каже правду, але перед тим, як робити висновки, слід подумати, чи є Президент "головою" цієї "риби", адже сьогодні ні Президент, ні уряд не можуть розпоряджатися грошима, що надходять до казни без затвердження бюджету депутатами ВР. Отже сьогодні головою "риби" є ВР України з 450-ма депутатами, які більшістю голосів затверджують уряд, суддів, генерального прокурора і закони, за якими повинні жити, діти і Президент, і уряд, і кожен громадянин. Отже, біди чи добро йдуть від ВР України, а потім від Уряду, в залежності від того, як він використовує бюджетні гроші. А якщо голова не працює так, як хотілося б виборцям, то винні самі виборці, які бездумно, чи за гроші, чи за макуху, або пусті солодкі обіцянки, зобули собі ту "голову". Людям, які не слідкують за роботою депутатів, яких самі ж обирали, здається, що Президент свариться з урядом, ВР, а життя не покращується. Депутати приймають закони під себе, щоб "законно" приватизовувати землю, нафтові і газові свердловини, підприємства. Але їх не можна засудити через недоторканність і корумпованість суддів. Президент і "Наша Україна" давно подали проект Закону про скасування недоторканности, але депутати з Партії регіонів, БЮТ, КПУ, які обіцяли перед виборами скасувати недоторканність, досі за це не голосують. Якби виборці голосували за "Нашу Україну", інші патріотичні партії, не продавали свої голоси за макуху, було б усе добре.

А Ющенко, як патріот України, як ніхто із президентів і прем'єр-міністрів, чесно, не порушуючи Конституцію, без галасу, без хвальби робив і робить надзвичайно багато для сьогодення і майбутнього громадян України.

В.Ющенком і В.Гетьманом була започаткована гривня. В.Гетьман поплатився за це життям, а Ющенко, не зважаючи на смертельну загрозу, ввів її і створив Монетний двір, щоб наші гроші не друкувалися в Америці чи Росії. Гривня закріпила незалежність України і для всіх громадян забезпечила підвищення зарплат, пенсій і стипендій. Яким чином? Гривня замінила карбованець в еквіваленті 1 грн. = 100000 карбованців, а по відношенню до долара 1 дол. = 1,8 гривні, і тепер кожний робітник зрозумів, як його нещадно експлуатують, адже місячна зарплата в 3–5 млн. карбованців становить 30–50 грн. або 15–25 доларів – у сотні разів менше, ніж зарплата європейця за відповідну працю. У створеній гривнею ситуації, щоб не було народного вибуху, розумні можновладці почали через ВР і уряд з великою хвальбою підвищувати зарплати і пенсії на 10%–15%. Таким чином, Ющенко без галасу змусив можновладців поділитися, і сотні мільярдів гривень з часу введення гривні перекочували в кишені громадян України. Шкода тільки, що наші економісти і освітяни дуже мало пояснюють про це простим людям, які не мають економічних знань.

Ющенко в часи головування Нацбанком, завдяки умінню бачити і прислухатися до кращих пропозицій, своїми діями у фінансову кризу 1998 року, що почалася з Росії, зменшив на сотні мільярдів гривень фінансові втрати України, хоча значна частина бізнесменів, які вели торгівлю з Росією в рублях, зазнали втрат, а потім не могли забезпечити повернення поточних боргів іноземним кредиторам, що підвело Україну до дефолту. До речі, Ющенко у 1998 році був визнаний одним із кращих фінансистів Європи.

У 1999 році, дещо повторюсь, будучи прем'єр-міністром, Ющенко застеріг Україну від дефолту, погасив 2 млрд. доларів поточних кредитів, не взявши ні цента нових іноземних кредитів (а уряди п. Януковича і п. Тимошенко вже повісили на кожного громадянина борг не менше 15000 грн. Тільки наступного року змушені будемо погасити 15,2 млрд. грн., а в 2011 р. – 17 млрд. грн.!). Ющенко здійснив підйом економіки, погасив заборгованість по зарплатах та пенсіях, підняв мінімальну пенсію з 46 до 92 грн. (згадаймо зарплату в 30–50 грн.). Іще Ющенко виділив гроші на комп'ютеризацію сільських шкіл, щоб підняти рівень навчання сільської молоді, за що читачі тижневика "Освіта" назвали його Кращим освітянином 2000 року. А ще Ющенко започаткував пільговий кредит для села. В результаті успішно було проведено осінній і весняний посіви зернових і в 2001 році отримано 40 млн. тонн зерна. Ющенко розраховував, якщо селянин отримає чесну оплату врожаю, то почне підніматися село після його нищення комуністами (перша і друга ВР України повністю контролювалась комуністами і соціалістами). Але йому не дали довести до кінця задумане, депутати, які лобіюють інтереси олігархів, висловили йому недовіру і поставили прем'єром п. Кінаха. І знову ділки скупили врожай у селян у 4 рази дешевше за світову ціну, солідно обібравши село.

Якщо виходити з цін на сало, м'ясо і хліб, то впровадження гривні, започаткування розвитку економіки Ющенком у 2000-му збільшило реальні зарплати і пенсії до 2003-го майже у 4 рази. А починаючи з 2004-го за спровокованих інфляцій урядами п. Януковича і п. Тимошенко рівень життя простих українців зменшився на третину. Та ще й повісили на трударя борг МВФ – гроші передали для капіталізації банків. Тепер п. Луценко каже, що відкрито кримінальні справи для з'ясування протягом року, куди зникли надані урядом п. Тимошенко банкам гроші. Це нагадує казку про Ходжу Насреддіна, якиий обіцяв Падішаху навчити за 10 років віслюка говорити, а коли його застерегли, що він позбудеться голови, Ходжа відповів, що до того часу або Падішах помре, або віслюк здохне...

Як Президент незалежної держави України, Ющенко бореться за єдність громадян і хороші відносини з сусідами. Напекрір силам, які хочуть на мовному ґрунті сіяти ворожнечу, Президент Ющенко знімає це питання – українська мова має бути єдиною державною. Державна мова – не тільки засіб передачі інформації, це оберіг добробуту громадян, потужний засіб єднання громадян навколо загальнодержавних задач, засіб захисту інформаційних і інтелектуальних здобутків громадян держави. Це розуміють у цивілізованих країнах. Поляк, китаєць, єврей... знають і шанують в США англійську державну мову. Єврей, що знає єврейську мову ідиш, не отримає громадянства Ізраїлю, поки не вивчить державну мову іврит. Коли у 90-х ознайомився з підручниками з ринкової економіки, то зрозумів, що педагог, який викладає у ВНЗ недержавною мовою, є злочинцем перед молодими людьми і перед державою Україна. Такий педагог культивує суржик і вносить хаос у суспільство, нищить економічний потенціал, сприяє тому, щоб наші люди з дипломами про вищу освіту мили унітази в Польщі чи Італії...Чому Японія багата? Японець після війни, як і швед після Полтавської битви, зрозумів, що завоюванням чужих земель здобудеш не багатство, а ворога; що тільки шана до державної мови, традицій сім'ї, держави приносить громадянам добробут. Абітурієнт японського університету повинен проспівати 200 народних пісень. В польській школі першокласник пише: "Я поляк, знак мій орел білий". Себто людина стає спочатку японцем чи поляком, а тоді вже інженером. І ми повинні виховувати спочатку українця, громадянина України, а потім вже фахівця. Що з того, що в Росії досі панує імперська сверблячка, вона воювала з сусідами понад 635 років, тільки після 1945 року СРСР (ігноруючи Гельсінські угоди) воював 28 разів, завойовані землі склали понад 22 млн. кв. км. Результат – знищено десятки мільйонів людей, злидні, кожна шоста жінка без чоловіка, її потенційні чоловіки лежать в чужих землях, відставання народів РФ від цивілізованого світу на 50–100 років, і територіальні претензії Китаю, Японії та інших країн.

Словаччина, що відчувала себе незручно з двомовністю, вийшла зі складу Чехословаччини. Захищаючи національні надбання, штрафує на 500 тисяч крон порушників закону про державну мову, яким у державних установах, радіо, телебаченні, в судах, рекламі передбачено користування тільки словацькою мовою. І це правильно. Не подобається передача – переключися на супутникову, не подобаються словацькі традиції, закони – їдь туди, де подобається, не створюй ворожнечі – кордони відкриті. Словаччина успішно розвиває самодостатню економіку. Вже і влада Казахстану заговорила казахською і все діловодство з 2010 року переводить на рідну казахську мову, незважаючи на те, що в республіці майже 50% росіян (хочеш жити дружно з казахами, вивчай державну мову). Так повинно бути і в Україні. За підрахунками економістів, через нешанування державної української мови частиною громадян ми втрачаємо можливість щорічно створювати до 500 тисяч робочих місць – це нищить і українця, і росіянина, і інших в Україні. Всі повинні зрозуміти, що нешанування державної мови, що має об'єднувати громадян, веде до ненависти, ненависть – до ворожнечи, а ворожнеча – до крови. Чи потрібна росіянину ворожнеча між українцем і росіянином на мовному полі? Певен, що ні. Сьогодні як ніколи потрібне росіянину добросусідське плече українця. Наведу тільки один абзац із "Союзной газети" № 2, 2002 р: "Свои геополитические устремления Пекин пытается реализовать в дальневосточном регионе России, где осуществляется проникновение китайского капитала, идет активный процесс расселения китайцев в городах Дальнего Востока и Сибири" (Китай має в 10 разів більше людей, потужніший економічний і військовий потенціал, ніж Росія).

Закінчення в наступному числі.

У цьому році минає 50 літ відтоді, як агент КДБ виконав жорстокий московський злочин проти особи, яка стала символом визвольної боротьби України новіших часів – Провідника ОУН Степана Бандери.

У цьому році українська спільнота у світі буде репрезентована численними групами й делегаціями в Мюнхені, щоб при гробі Героя скласти глибокий поклін його тлінним останкам і перед його Духом відновити приречення вірности революційним ідеям, за які загинув Степан Бандера 15.10.1959 року в Мюнхені, щоб спільно молитися за душу Борця-Героя і свій дух злучити в єдино з Його Духом. Нація, котра матиме синів і дочок, скованих ідеєю, – непереможна. Таку ідею залишив нам у заповіті Степан Бандера.

ІЗ ВОЛИНСЬКОГО АРХІВУ

МІЙ НЕЗАБУТНІЙ БАТЬКО

Слово Наталки Бандери на процесі в Карслуе, 1962 рік

Дозвольте мені, як членові родини мого замордованого Батька Степана Бандери, в заступництві моєї мами Ярослави Бандери, висловити Високому Сенатові подяку за уділення мені слова. З уваги на твердження обвинуваченого в його зізнаннях, що він під час своєї діяльності в КДБ був переконаний, начебто мій Батько був зрадником України, я хотіла б представити мого Батька таким, яким я його ношу в глибині мого серця.

Якраз сьогодні минає три роки, коли мій Батько помер в дорозі до лікарні. За свідченням підсудного, мій покійний Батько був підступно замордований з допомогою отруйної зброї. Це не перше і не єдине вбивство в нашій родині. Майже вся родина мого покійного Батька і моєї матері згинули з руки ворога. Мої батьки походять з греко-католицьких священичих родин. Саме в той час головно священики та вчителі розбуджували свідомість українського народу, передусім же селянства.

Мій покійний батько мав трьох братів і три сестри. Його мама, а моя бабуся, померла молодою від сухот і залишила свого чоловіка, а мого дідуся, о.Андрія Бандеру з сімома дітьми. Мій дідусь виховав своїх дітей у релігійному і національному дусі, так що вони вже студентами включилися в боротьбу за визволення України. Двох братів мого батька – Василя і Олексу – закатовано під час Другої Світової війни в концтаборі Авшвіц, а мого дідуся з його найстаршою донькою вивезли більшевики на Сибір.

Після ув'язнення мого батька в кацеті Саксенгавзен, моя мама восени 1941 року приїхала зі мною, тримісячною дитиною, до Берліна, щоб бути недалеко від свого чоловіка. Наша родина жила в дуже важких умовах, що послабило нерви моєї мами. Від того часу, коли мого Батька німці випустили з кацету і він почав організовувати закордонні частини ОУН, ми мусили постійно ховатися, щоб не викрити місця нашого замешкання. Місцями нашого перебування у Німеччині і Австрії до 1948 року були Берлін, Іннсбрук, Зефелд, Мюнхен, Гільдесгайм, нарешті самотня хата в лісі поблизу Штернбергу.

В самотній хаті в лісі наша родина (у 1947 році нас було вже троє дітей) жила в одній кімнаті, де не було навіть електрики. У той час ми, діти, довго хворіли на кір, і були недоживлені. Я ходила тоді до сільської школи, мусила щоденно відбувати дорогу через ліс. У 1948-1950 роках ми жили без нашого Батька, під прибраним прізвищем в таборі для українських втікачів біля Міттенвальду. Батько відвідував нас кілька разів на рік. Я пригадую собі, як одного разу, важко хворіючи на запалення середнього вуха, я запитала Маму, хто є цей чужий пан, який схилився над моїм ліжком і гладить мене. Я цілковито забула свого Батька.

У 1950–1954 роках ми жили в малому селі, і мій Батько відвідував нас уже частіше, а згодом бував удома майже кожного дня. Проте моя Мама постійно побоювалася за життя нашого Батька, на яке чигали большевики. Так само переслідувала її думка, що він може згинути в нещасливому випадку під час їзди додому. Все ж таки ці чотири роки були найспокійніші та найщасливіші в житті моєї Матері, яка добре почувалася між мешканцями села і зжилася з ними. Пізніше я зрозуміла, що на нас полювали советсько-московські репатреаційні комісії та агенти.

Рік 1952 був особливо небезпечним для нас, і ми з Батьком переховувалися протягом кількох місяців у маленькому селі біля Гарміш-Партенкірхен. Нещастя хотіло, що всі троє дітей захворіли на запалення залоз і мусили впродовж двох місяців лежати у ліжку. Протягом тих чотирьох років ми були цілковито відірвані від українців, і це загрожувало нам, дітям, повним відчуженням від українства. Але мій Батько, незважаючи на свою відповідальну і виснажливу працю, знаходив ще досить часу для того, щоб вчити мене української історії, географії та літератури, спонукував мене до читання українських книжок. Мій брат і сестра, ще поки пішли до німецької народної школи, маючи 4 чи 5 років, уже навчилися писати і читати по-українському.

В той час я ще не знала, ким був мій Батько, хоч і не могла собі пояснити, чому ми змінили наше прізвище; але я не відважилася запитати про це Батька. У 1954 році ми переїхали до Мюнхена, головне тому, щоб заощадити Батькові щоденної небезпечної їзди (80 км), як теж і тому, що тут для дітей кращі можливості вчитися. Маючи 13 років, я почала читати українські газети й читала багато про Степана Бандеру. З бігом часу, на підставі різних обсервацій, постійної зміни прізвища, як теж через факт, що навколо мого Батька завжди було багато людей, у мене виникли певні здогади. Коли раз один знайомий проговорився, то я вже була певна, що Бандера – це мій Батько. Вже тоді я усвідомила, що я не смію зрадити цього моїм молодшим сестрі і братові. Було б дуже небезпечно, якщо б малі діти через свою наївність у чомусь проговорилися. Від 1954 до 1959 року ми жили в Мюнхені.

Мій покійний Батько був утомлений постійною охороною і деколи був необережним. Він твердо вірив, що стоїть під особистою Божою охороною і говорив: "Якщо мене хочуть спрятати зі світу, то знайдуть спосіб зліквідувати разом з охороною". Він їздив своїм авто до української католицької церкви, де підсудний його вперше побачив. Підсудний твердить, що через вагання і докори совісти він не виконав скрито вбивства в травні 1959 р. У той час було відомо, що мій Батько особливо загрожений, і тому змінено його охорону.

Я хочу ще раз повернутися до зізнань підсудного, де він говорить, яким цинічним способом Сергей його заспокоював, кажучи, що діти Бандери будуть йому ще "вдячні" за цей вчинок. Ця цинічна заввага вказує на те, що КДБ планувало схопити нас, дітей, вивезти до Совєтського Союзу, зламати наш опір жахливими способами, що там сьогодні практикуються, і зробити з нас комуністів, щоб ми засуджували нашого рідного Батька. Саме таким способом пробували виховати на комуніста сина генерала Тараса Чупринки, Головного Командира УПА, який загинув у 1950 році у Білогорщі, в Західній Україні.

Мій незабутній Батько виховав нас у любові до Бога і України. Він був глибоко віруючим християнином і загинув за Бога і за незалежну вільну Україну – за свободу всього світу. Мій Батько, який уособлював цей великий ідеал, залишиться провідною зіркою всього мого життя, так само життя мого брата, сестри й української молоді.

Підготував
Анатолій МИХАЛЬЧУК,
член КУН.
Волинська обл.

Олексій СЛАБЕЦЬКИЙ

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ЯК КУМИ ЗУСТРІЧАЛИ СОВЄТСЬКУ ВЛАСТЬ

У 60-х роках мені довелося працювати у селі Квасів Горохівського району на Волині. Ось яку почув там бувальщину.

1939 рік. Сталін з Гітлером ділили Польщу. Поділ заздалегідь було визначено по лінії Керзона. Німці швидко просувалися на схід. Дійшовши до тієї лінії і не зустрівши там свого советського союзника, пішли далі. Вони підійшли до Львова, а інші їхні колони зупинилися на трасі Львів-Луцьк, врізавшись таким чином на глибину 50–60 км "чужої" території. Один з їхніх підрозділів дійшов до с. Стоянова Львівської области. Поряд уже Волинська область і перший населений пункт – містечко Дружкопіль (тепер село Журавлики). Кілька десятків німецьких мотоциклістів та кілька вантажівок з вояками зі Стоянова прибули до Дружкополя. Вони зупинилися на полі біля містечка. На контакт з населенням не йшли і до себе нікого близько не підпускали.

Два куми із села Квасів, що на віддалі 4-х кілометрів від Дружкополя, – Іван і Петро – були до всього дуже цікаві. Вирішили піти до Дружкополя подивитись на прибуле військо. Але мало що вони там побачили, бо німці їх до себе не підпустили, тож розчаровані куми повернулися додому, ганьблячи відлюдкуватих чужинців.

Пройшло з тиждень часу, як до Дружкополя знову прийшло військо. Цього разу уже совєтське. Кумів кликати не треба – вони вже там. Тільки підійшли ближче, як совєти: "Здраствуйте, товаріщі!" І пішли обнімання з поцілунками. Ото куми вже наобнімалися, націлувалися з "товаріщами" і поверталися додому розчулені. Розмовляють, обмінюються думками.

– Одразу видно, які то хороші люди, бо свої ж. То не те, що надуті німаки були, – каже кум Іван.

– Правду кажете, куме. Хто б що говорив, але відразу видно, що то власть від Бога, – відповів кум Петро.

Пройшло ще тижнів зо два, і у Квасові скликають мітинг. Щоправда, люди ще не знають, що то таке, бо звикли ходити на сільський сход. Зібрались на подвір'ї вже колишнього пана. Приїхало нове, совєтське, керівництво з району. І почався той мітинг. Першим почав промовляти районний керівник.

– Товаріщі! Ми собралісь здєсь, чтобы сообщіть вам, что будем вместє с вами создавать советскую власть і строїть новую жизнь. Панскую Польшу мы разбілі і вас освободім...

Такого стерпіти кум Петро не міг:

– Хіба ж то ви розбили? То ж німець розбив!

Тут уже і оратор замовк на півслові. Не чекав такого "зухвальства". Щось пошептався зі своїми наближеними, після чого з їхнього гурту вийшли два здоровані, взяли кума Петра під руки, відвели у панський льох і зачинили. Селяни загомоніли, але скоро притихли. Агітатор продовжив свою промову:

– Так вот, вам прінєслі свободу, чтоби ви самі началі строїть счастлівую жизнь.

Тут уже не зміг змовчати кум Іван:

– Свобода – то добре. Але краще ви принесли б нам чобіт, одягу, бо крамниці порожні... Що, босі будемо ходити?

Цього разу "товаріщ" уже не розгубився, ті самі два гевали повели кума Івана до льоху.

– Вот ето правільно! Пусть нє мєшают нам проводіть наш мітінг, – заявив прибулець.

Далі мітинг пройшов за повного мовчання селян.

А тим часом у льосі:

– То що, куме Петре, маємо власть від Бога? – запитав кум Іван.

– Від диявола! – почув роздратовану відповідь...

Збігав час. Совєтська власть встановлювалась з нічними арештами і наповненням тюрем. На Сибір потягнулись ешелони з "врагамі народа".

У Квасові військовий комісар бере на облік допризовну молодь.

– Как фамілія? – запитує чергового хлопця.

– Новосад, – відповідає той.

– Хорошая фамілія. Тєперь для вас вся жизнь будет хорошим новим садом. А как тебя звать?

– Пантелеймон, – відповідає хлопець.

– Как, как?

– Пан-те-лей-мон, – відповів той по складах, щоб комісар зрозумів.

– Ну, какой ти пан? Нічего в тебє панского нет. И вообще нет уже нікаких панов, – і до писаря:

– Запіші его просто – Тєлімон.

Ось так відразу "перехрестили" Пантелеймона на Тєлімона. З цим ім'ям і відійшов чоловік на вічний спочинок.

А "власть від Бога" утверджувалась репресіями та розстрілами.

м.Київ

Степан СЕМЕНЮК

УРОКИ ІСТОРІЇ

ЗА ЩО ЧЕКІСТИ ВБИЛИ ЩОРСА?

Повчальна історія для "дядьків отєчєства чужого"

Зійшлись обоє на багнетах:
Старий-старий і молодий;
В одного: Сину! – з-під кашкета...
В другого: – Батьку, одійди!..
Зійшлись і стали на хвилину,
Схрестили погляди на мить, –
Кашкет мовчить і жде на сина,
А син осикою тремтить.
На перекошені обличчя –
Не біль, не втома – дикий сказ:
– Хоч би вже швидше!..
Хоч би швидше!..
Хоч би за раз!..
І довго ждали б два багнети
(В очах кривавий перелив),
Та хтось іззаду з кулемета
Обох скосив...

Цей вірш, якого в 1927 році написав колишній чекіст-комуніст Дмитро Фальківський (справжнє прізвище Левчук) слушно називають ***Трагедією України***. За мотто наших дум вибрано його невипадково, адже він дуже чітко відображає сьогоднішню політичну ситуацію в Україні. Шістдесять п'ять років тому Фальківського, ярого комуніста і чекіста, чека засудило і розстріляло в будинку шляхетних панянок – республіканському НКВД в Києві.

Чому колись ярого комуніста і чекіста самі ж чекісти розстріляли? (Таке запитання ставив сам собі М.Хвильовий, і сам давав відповідь, і теж загинув.)

Стоїть у Києві пам'ятник М.Щорсу. Екскурсовод повторює туристам: "Щорс прівєтствуєт кієвлян". Це той Щорс, який сказав киянам, що *"украінскій язик контрреволюціонний"*. М.Щорс допоміг московським большевикам здобути Київ та інші міста України. 30 серпня 1919 року чекіст застрілив його в потилицю під час бою на Житомирщині, і тіло його завезли до Самари, щоб ми не знали правди. Що ж, краще мертвий "герой", ніж живий ворог.

Чому вірного слугу хтось наказав чекістам застрілити?

Є у Києві пам'ятник-погруддя Григорію Петровському, старому большевикові, народному комісару внутрішніх справ (НКВД) РСФСР і голові ВУЦВК, голові ЦВК СРСР. Як голова ВУЦВК він підписав ратифікацію Ризького трактату 1921 року, – договору про поділ українських земель між Росією і Польщею, пояснюючи:

"Незважаючи на те, що Англія пропонувала встановити кордон між Польщею і Україною на Зах. Бузі, на тзв. лінії Керзона, Радянський уряд великодушно відсунув кордон значно на схід, по річці Збруч. В цьому він керувався найгуманнішими міркуваннями загладити образи, які систематично терпіла Польща від царського уряду".

(...)"Нашими умовами миру ми довели, що не хочемо приєднувати до себе жодного клаптика землі польського трудового народу".

Ось так большевики обдаровували Польщу українською землею за "образи", нанесені Польщі Росією. Зрештою в Ризькому трактаті про якісь "образи" зовсім не йшлося, але це вже інша тема. Ми тільки наголошуємо на тому, як комуніст-чекіст Петровський "боронив" інтереси УСРР. І досі стоїть у Києві йому пам'ятник-погруддя?

Після 1938 року Петровський зник з політичної арени СРСР, хоча його і не розстріляли.

Є ще пам'ятник Миколі Скрипникові, також старому большевикові-комуністові, заввідділу Всеросійської ЧеКа з боротьби з контрреволюцією, будівничому совєтської влади в Росії, на Кавказі і в Україні. Від 1920 року Скрипник постійно перебував в Україні на різних партійних і державних совєтських постах, зробив свій внесок у відродження (коротке) української освіти. Чекістська куля не досягла його тільки тому, що він випередив її своєю власною.

Реєстр людей, які творили тоді злочини проти власного народу і української держави во ім'я "єдіної неделімої", – єдиного СРСР – можна продовжити. Та згадаймо ще Сергія Руднєва, комісара при загоні червоних партизанів Ковпака, якого застрілила 1943 року під час бою його ж таки "похідна жінка".

Згадаймо південноамериканського революціоніста Че Гевару, якого видала властям також його ж таки "похідна" жінка, капітан КГБ.

Виходячи з аксіоми В.Лєніна, що "хороший комуніст – хороший чекіст" (а згадані постаті були і одними і другими), то хто ж тоді був "хорошим", і чому одні "хороші" мусили згинути від куль інших "хороших"? Адже ті, що гинули, теж вірно служили "отечеству чужому", руйнували власний народ і державу.

Член РВС Південно-Західного Фронту і замкома Українського Військового Округу (1919 р.) генерал Сєргєй Аралов, пізніший дипломат, у своїх спогадах пише, що *МЩорс мусив бути убитий, бо він у майбутньому* ***міг*** (підкреслення моє) *зробити національний ухил.*

Ця проста і відверта фраза С. Аралова є сконденсованим виразом московської імперської політичної доктрини, – очистити територію в поході до панування в світі. Всі попередні заслуги не мають значення, коли йдеться про торування дороги у світове майбутнє. Тут немає ані слабкости, ані крихти непевності: поле "канонічне" мусить бути чистим від усього, що могло б колись стати перешкодою або зробити національний ухил. Це політичний прагматизм. Сьогоднішня політична ситуація в РФ стверджує таке саме міркування. Теоретиком цієї московської політичної доктрини сьогодні виступає в числі інших російських політологів Александр Дугін.

Чи уникнуть долі Щорса януковичі, симоненки, вітренки (а також тимошенки. – **Ред.**) і їхні ситуативні союзники? Якщо так, то якою ціною? А яку ціну заплатить Україна? Чи охоронить омофор московського патріарха, під який дехто старається сховатися, від долі Щорса? Адже московський патріарх є лише свого роду міністром РФ, дорадником президента Росії і апостолом московського експансіонізму. Бо Російська ПЦ, за висловом П.Чаадаєва, від віків була державною церквою і такою залишається сьогодні.

В поході до панування у світі дорога мусить бути очищена від справжніх і уявних ворогів і перешкод. На цій політичній шахівниці не може бути патів, лише мат. Тому всі *пішаки* приречені на знищення, або на небуття. Силою, що очищує дорогу Москві в цьому поході до панування в світі, є її таємні служби, – **як вони називаються зараз, не має значення**. Бо, як підкреслює один товариш-полковник, вчорашніх чекістів немає. Хай пам'ятають про це наші слуги "отечества чужого" в боротьбі за владу для себе, бо той "хтось" скосить усіх.

Що ж тоді робити з пам'ятниками? Поперше, виконати укази Президента України Віктора Ющенка. По-друге, сказати правду про людей, яким ці пам'ятники ще й досі стоять у столиці та в інших містах, як це зробили інші держави.

Ми навмисне не згадали про пам'ятники В. Лєніну чи Ф.Дзержинському – творцям ЧеКа, бо то вимагає окремої розмови.

ЗВЕРНЕННЯ

ЧАС РОЗПЛАТИ НАСТАЄ!

Дорогі Українці!

Ми, жителі міста Дніпродзержинська, звертаємося до вас з ініціативою про створення Національного руху за порушення питання про ЗАБОРОНУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ УКРАЇНИ як послідовниці організації, діяльність якої призвела до масових жертв і злочинів проти людства.

У липні 1918 року в Москві КП(б)У була затверджена як філія, підпорядкована ЦК РКП(б). Відтоді вона слухняно і ретельно виконувала всі настанови російської, а згодом і всесоюзної компартії, керуючись людиноненависницькою ідеологією Маркса та Леніна, що спрямована на моральне і фізичне знищення людини.

КПУ брала активну участь у злочинних заходах ("красний терор", громадянська війна, Голодомор 1922–1923 років), у жорстоких придушеннях спротиву цивільного населення, винищенні національної самобутності українців.

За вказівкою Москви КПУ організувала у 1932–1933 роках штучний голод, що знищив близько десяти мільйонів українців, переважно селян, у яких силоміць, по-грабіжницьку вилучалося все їстівне, насінневий матеріал, господарський реманент, худоба, а самих людей примусово зганяли до СОЗів та колгоспів. Господарів, які не вступали ні в які об'єднання, оголошували куркулями, ворогами народу, висилали сім'ями у віддалені райони СРСР. Збройний опір селян придушувався особливо жорстоко, аж до повного фізичного знищення цілих сіл.

Про звірства, про нищення українського селянства під керівництвом КПУ відомо у цілому світі. Але сучасні комуністи, духовні нащадки злочинного режиму на чолі з Петром Симоненком, намагаються активно заперечувати факти вчинених компартійцями злочинів проти людства.

Жорна комуністичного терору перемололи мільйони життів. З метою придушення будь-яких спроб опору, поряд з масовими репресіями проти рядових громадян, КПУ планово винищувала інтелектуальну й культурну еліту України. Під комуністичний молох потрапили видатні українці Л. Курбас, В. Підмогильний, О. Шумський, Є. Плужник, М. Зеров, В. Левицький, М. Куліш та сотні тисяч рядових науковців, учителів, медиків. Тільки на будівництві "Біломорканалу" загинули 300 тисяч осіб, переважна більшість з яких – українці (довжина каналу – 300 кілометрів, тобто один кілометр – одне життя). Ті, кому пощастило вижити, надалі зазнавали політичних переслідувань протягом усього життя.

За масштабами людських втрат у мирний час Україну неможливо порівняти навіть з країнами, що воювали. Отже КПУ свідомо вела нищівну війну проти українського народу.

Комуністи намагаються доводити свою непричетність до дій компартії, яка десятиліттями мала абсолютну владу в Україні. Проте факти і звичайна людська логіка свідчать про інше. Тоді, коли в радянських в'язницях помирали В. Стус, О.Тихий, Ю. Литвин, В. Марченко, зазнавали тортур і поневірянь у таборах ГУЛАГу Л. Лук'яненко, В. Чорновіл, С. Хмара, М. Кучер, І. Сокульський, П. Григоренко, О. Мешко, нинішній лідер КПУ П. Симоненко очолював Донецький обком партії. А відтак – є прямим співучасником знищення українських патріотів у великій зоні під назвою СРСР, адже особисто сприяв впровадженню в Україні комуністичного, а по суті своїй фашистського режиму. Окрім того, в сьогоднішній Компартії України є сотні вчорашніх активних "членів", як, наприклад, колишні "цекісти" В. Гуренко, Г. Крючков, які й нині відіграють помітну роль в КПУ.

Наразі комуністи, пробравшись до Верховної Ради, ведуть атиукраїнську та антидержавну політику. Будь-які ухвали, що стосуються національної політики, державотворення, винесені на обговорення національного парламенту, вони бойкотують або відкидають. Натомість всіляко підтримують імперську колоніальну політику російських комуністів щодо України. Так, наприклад, безпідставно звинувачують УПА у військових діях проти власного народу і заперечують її боротьбу проти німецьких загарбників. Більше того, вони звинувачують вояків УПА у співпраці з нацистами та злочинах, за які, буцімто, вони були засуджені у Нюрнберзі. Хоча насправді під час Нюрнберзького процесу УПА була визнана воюючою стороною, що не вчиняла злочинів проти людства.

Враховуючи вищеозначене, ми, ініціативна група, маємо намір звернутися до Міжнародного трибуналу в Гаазі з проханням назавжди заборонити діяльність КПУ як антинародної, антигуманної, антилюдської організації (враховуючи положення конвенції ООН й аналогічні конвенції Ради Європи про незастосування терміну давності до злочинів проти людства). Ми виступаємо з такою громадською ініціативою, позаяк цього не зробили наші державники за прикладом керманичів Німеччини, де гітлерівська націонал-соціалістична робітнича партія заборонена назавжди.

Просимо всіх громадян України підтримати нас, а для цього – гуртуватися в усіх містах і селах нашої держави і збирати підписи про заборону КПУ в Україні. Ми переможемо – і буде Україна по-справжньому незалежною!

Тридцять підписів осіб – членів ініціативної групи

ДО 350-річчя ГАДЯЦЬКОГО ТРАКТАТУ ТА КОНОТОПСЬКОЇ БИТВИ

Козаки гетьмана Івана Виговського перемагають московську кінноту у битві під Конотопом

ВТРАЧЕНИЙ ПЛАЦДАРМ

Василь-Юрій КРИВЕНЬ, Стрийська РО КУН

На початку 1658 р. шведська армія була задіяна у війні з Данією і надати суттєву допомогу козацькому війську не могла.

В той же час проти гетьмана Виговського промосковські воріженьки, що гинуть, та ніяк не згинуть, "як роса на сонці", розгорнули шалену агітацію. В чому його тільки не обвинувачували: і що він – лях, і що хоче відновити панування польської шляхти в Україні, і що він – противник православ'я і т.ін.

Насправді ж Іван Виговський, син Остапа, родом з північної Київщини, належав до тодішньої української еліти, навчався в Києво-Могилянській колегії (академії), що була першою українською вищою школою, був суддею в Луцьку, членом братства, полум'яним ревнителем православної віри. Викуплений з татарського полону Богданом Хмельницьким, став Генеральним писарем (другою особою після Гетьмана). Четверо братів його теж були активними патріотами України, за що двоє з них було замучено в московській неволі.

Закінчення. Початок в минулому числі.

Втім, агітацією проти гетьмана тодішні противники європейської орієнтації не обмежилися. Найнетерплячішим з них виявився полтавський полковник Мартин Пушкар, якого царський посланець "обдарував соболями і запевнив у царській до нього милості". Вірнопідданий "царської пресвітлої величности" оту милість сприйняв як благословення до дії, за що заплатив власним життям у бою під Полтавою.

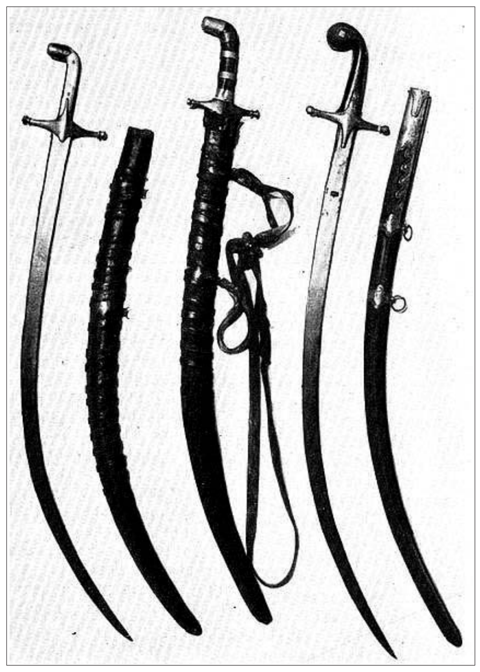
Невідомо, скільки соболів одержав той не в міру амбітний претендент на булаву і якою була тодішня їхня ціна, але підраховано, що для України вона виявилась 50.000. Саме стільки людських життів забрав бунт Пушкаря. Ота "перша Полтавська битва" стала ніби прологом до майбутньої Великої Руїни – багаторічної братовбивчої війни, коли рахунок людських жертв ішов уже не на десятки, а на сотні тисяч.

На укладення Гадяцького трактату Москва спочатку відповіла царською грамотою-закликом до українського народу бунтувати проти гетьмана, а потім розпочала "операцію по ПРИНУЖДЕНІЮ Малоросії к дружбе". В Україну вдерлась понад стотисячна бородата орда під орудою аж трьох князів: Трубецкого, Ромодановского і Пожарского.

Про те, що це дійсно-таки була орда, свідчить нещадний терор проти мирного населення біля оточеного Конотопа. Московські ратники плюндрували міста і спалювали села, мордували і вирізали беззбройних людей – ніби намагалися один поперед одного виправдати те влучне прізвисько, яким їх "нагородили" сусідні народи ще задовго до Конотопа і яке перекладається з арабської мови, якщо вірити "Толковому словарю русского языка", (том 1) як "м'ясник", "різун" – одне слово, – катюга.

Конотопська битва – це вже інша тема, але про один цікавий і повчальний епізод, пов'язаний з нею, годилося б повідати – особливо тим "поліглотам", які щоденно вживають специфічні вислови "російской словесності".

Герб і печатка Івана Виговського

Коли козацьке військо і його союзники кримчаки вщент розбили бородатих ординців, до кримського хана привели полоненого князя Пожарского, який облаяв Махмет-Гірея "матєрно", за що відразу позбувся голови. "Язик мій, як то кажуть, ворог мій". Часом навіть і смертельний...

А що з нашим Великим Князівством Руським? Його вирішальними ворогами стали свідомі і несвідомі прихильники Москви. Після ратифікації Гадяцького трактату в Польському сеймі та Конотопської битви фортуна ніби відвернулася від Івана Виговського. Першим "підставив" його кошовий Сірко, який був непереможним отаманом, але аж ніяк не далекоглядним політиком. Скоївши несподіваний напад на Крим, він примусив Махмет-Гірея поспішно рушити на захист своїх володінь, чим позбавив козацьке військо можливости закріпити наслідки Конотопської перемоги.

Невдовзі утворилась антигетьманська коаліція, очолювана полковником Безпалим і двома протопопами – ніжинським та ічнянським. Під час одного з бунтів був розтерзаний канцлер Юрій Немирич, а на козацькій раді зарубані двоє козацьких делегатів, які представляли українську сторону на ратифікації Гадяцького трактату у Варшаві (причому їм навіть не дали слова).

На наступній раді за відсутности Виговського гетьманом обрали безталанного Юрія Хмельниченка, хоч там і не було необхідної кількости представників.

Незабаром Іван Виговський добровільно передав гетьманські клейноди синові Богдана Хмельницького.

"Так сумно скінчилося гетьманство Виговського, а з ним скінчилось і Велике Князівство Руське. Українці показали, що вони не в стані розуміти і оцінити цей продукт голів, які стояли вище від рівня цілого народу". (Микола Костомаров).

Скільки ж то разів на своєму віку народ наш ловив приречених тяжкохворих синиць! Час уже й журавля спіймати.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

МАХНОВЦІ БУЛИ НАЦІОНАЛІСТАМИ?!

Стверджувати, що Революційна Повстанська Армія України (махновці) була за ідеологією анархістською – значить підтримувати давні бажання осіб, які писали історію махновського повстанського руху під свої партійні анархістські погляди. Проте анархістська ідеологія виявилася замалою для махновського українського визвольного руху. Публікація в книзі "Нестор Махно. Крестьянское движение на Украине 1918–1921. Документы и материалы", Москва, РОССПЭН, 2006, на стор. 489–490 "Справки начальника оперативного управления Южного фронта Пиотровского "Организация армии Махно в период с марта по октябрь месяцы 1920 г.", архівного документу, що є оригіналом, перекреслює давнє, від 1919 року, оббріхування українського революційного руху махновців і зовсім інакше характеризує справжню ідеологію цього руху. Процитуємо тільки два рядки з цього документа. "Комплектование частей – исключительно добровольцами, преимущественно – украинцы. Социальный состав армии: большинство украинских крестьян, сильно развит национализм".

Саме за український націоналізм 13 липня 1920 року в районі станції Курахівки, що на захід від Донецька, на підставі розпорядження Леніна Г.Я.Сокольникову від 24 квітня 1919 року про ліквідацію повстання донських козаків, чекістські батальйони із Харкова, Петрограда, Москви розстріляли 2000 полонених махновців: "Во что бы то ни стало надо быстро ликвидировать, и до конца восстание. От ЦеКа послан Белобородов. Я боюсь, что Вы ошибаетесь, не применяя строгости, но если Вы абсолютно уверены, что нет силы для свирепой и беспощадной расправы, то телеграфируйте немедленно и подробно. Нельзя ли обещать амнистию и этой ценой разоружить полностью? Отвечайте тотчас. Посылаем ещё двое командных курсов. Ленин". (В.И. Ленин, Полное собр. соч. Т. 50, ст. 289–290). Саме за український націоналізм, тобто глибокий патріотизм українців, на північній околиці села Мала Токмачка Оріхівського р-ну Запорізької області червоні командири із "ленінських курсантів" розстріляли 1000 полонених махновців. Подібних прикладів можна навести чимало.

Ось так імперія вчила махновців любити, творити, берегти, захищати свою Україну.

П. СЕМЕНЮТА, Гуляйполе Запорізької області.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна